

Komán János

Eladják a Paget-házat

Amit elmesélek, 1934-35 nyarán történhetett, amikor a falu népe már befejezte az aratást, és egy kicsit megszusszanhatott a fáradt ember. Andrásék egy lépéssel előbb jártak a nyári munkákkal. A cséplést is befejezték. A szérúról hazahordott zsákok arról beszéltek, hogy a vártnál jobban eresztett a termés. Az utolsó zsákot András vitte be a hombárba. Így kívánta a ház szokása. A kalákás férfiak már az asztalnál ültek. Andrásra vártak.

— Sanyi, amíg kezet mosok, légy szíves, töltsd meg a poharakat!

— A boros poharakat, András?

— Megérdemelnék. Jól dolgoztak. De pálinkát isznak.

Az asztalfőhöz érkező András koccintásra emelte poharát.

— Jólesett ez a „kölcson kenyér” — mondta. — Az Isten éltesen egészségben mindnyájunkat, hogy még többet segíthessünk egymáson!

Amint a húslevest kanalzták, Jani, András unokatestvérének a kíváncsisága megszólalt.

— Hogy állsz az Erzsivel? Mikor lesz a lakodalom?

— Az anyjával vagy a lányával? — szakította félbe nevető kérdésével Sándor, a szomszéd nagyobbik fia.

— Szerintem mindkettővel — kuncogott Péter, Sándor öccse.

— Ne túlozzatok, mert még meghallja Ilka mamám. Ismét besoroztat katonának.

Ugyanis Andrászt fölmenthette volna hadiözvegy édesanyja a katonai szolgálat alól, mint családfenntartót, de egy nagy bűnnek tartott föllentése miatt azt mondta: „menjen, vigyétek, tanuljon becsületet!” Aztán a román hadseregben töltött három év nagyon megrontotta az anya és a fia közötti kapcsolatot. András tettei, járkálásai, miután leszerelt, tabuk lettek az édesanya számára. Semmit se tudott arról, hogy hova megy, merre jár, mit csinál, hacsak a falu szájából nem értesült.

András, miután kézfogásaival és köszöneteivel is elbúcsúzott a falusfelektől, megmosakodott a kút melletti kádban. Izmos, formás testalkatú, a női szem számára kívánatos legény volt ez az András. Néhány fiatal lány értékelése szerint András kék szemei valóságos díszek voltak napbarnított arcán, és ez az értékelés elég sokatmondó számunkra. A kasza, a kapa, a mezei munkák a gondolkodásába, a lelki világába is bele-beleszóltak, akárcsak a barátok és Lajos tiszteletes úr, aki különösen kedvelte Andrászt, mert kellemes hangjával is növelte a vasárnapi istentiszteletre járó fiatalok, elsősorban a lányok számát. Ám azt is észlelhette a tiszteletes úr, hogy az idősebb hölgyek annyira kíváncsiak voltak András színes énekhangjára, hogy a figyelmüket elterelte a templomi énekeskönyvről, és elfelej-

tették, hogy nekik is énekelniük kellene. A szombat délutáni református harangszó arra figyelmeztetett, hogy a vasárnap küszöbéhez érkeztek a hívek. Előkészíthetik a ruháikat. András megborotválkozott. Azt a pantallót vette föl, amelyiket Erzsébet asszony vásárolt neki. A szvettert is tőle kapta. Ahogy mondják: kicsípte magát. Illata volt az első háznak. Az édesanyja hátra ment a kertbe, amikor András kilépett a kapun. Paget Bözsi — így szólították a falubeliek a megboldogult P. A. Olivér* úr özvegy feleségét — mindegyre segítséget kért Andrástól, mint közeli szomszédától, mert ahol nincs férfi a háznál, ott felgyűlnek a javitanivalók. Hívhatott volna mást is, de nemcsak Pedzsinek — így becézték a negyven körüli özvegy édesanyját —, hanem az eladó Erzsike lányának is jobban tetszett András jelenléte. Pedzsit még szemre való asszonykának tartották, így András is, de a lánya, aki akkor töltötte be a húszadik évét, akár a füredi szépségversenyen is királynő lehetett volna. Amikor András leszerelt, már az első találkozásakor egymásra ragadt a tekintetük. András szeméit Erzsike, az anyjéét András gyönyörködtette. Tehát úgy nézett ki, kedvelték egymást, de úgy gondolom, hogy inkább a szerelem szó jellemezhetné pontosabban ezt a kapcsolatot. Amikor András megérkezett, az anya és a lánya mosolyának sugarai, mondhatnám lámpafényei, de az Andráse is, mintha kivilágították volna az apró ablakú szobát. Erzsébet asszony mindig valamilyen feladattal társította András szívélyes fogadását, akárcsak most is.

— Be jó, hogy eljöttél, Andriskám, ismét ki kellene bontanod az ajtózárat. A kilincs járkalása szerint talán a zár rugója lehet a hibás. Kiszökhetett a helyéből, akárcsak a múltkoriban. Ül le, pihenj meg egy kicsit, rád fér, addig Erzsike elhozza Szásztól a csavarhúzókat. Épp a tegnap kérték el. Vásárolhatnának maguknak egyet, van miből.

— Eridj, Erzsi — Bözsim, és menj be az üzletbe is! Nem mondom, mert tudod már, hogy mit kell hoznod.

Ha Erzsi-Bözsinek nem tűnt föl, legalábbis a látogatások első heteiben, hónapjaiban, András unokatestvérének, Janinak, aki tőszomszédja volt Pedzsiéknek, szemet szúrt az, hogy ahányszor Andris betoppan hozzájuk, Erzsi-Bözsi mindig útra kel. Vagy utálja Andrást, vagy valami más lappang e rendszerinti küldönccszolgálat mögött. Így gondolkodott, gyanúsított Jani. A kíváncsiság megszólította Janit, és addig nógatta, amíg ez az érdeklődő kíváncsiság leskelődő kíváncsisággá cseperedett. Először a fülével próbálta kideríteni a titkot, de csak valami mozgást és padlórecsegést vagy hasonlót árult el az óvatos ajtó. A kulcslyuk sem segített. Aztán megpróbált az ablakon bekukkantani, de észrevette, hogy ez a kémkedés azonnal kiderül, mert a feje árnyéka nyomban árulója lesz. Visszatért az ajtóhoz, és bekopogott, de meg sem várta az engedélyt, belépett. Köszönt.

— Elnézést a zavarásért, annyira sietek, nem kapom sehol a kalapácsom. Nyomban visszahozom, mihelyt végzek a munkámmal.

— Eridj, Andris, add oda, a színben, a szerszámos ládába van!

Amikor a fásszínhez értek, Andris gyanúja megkérdezte a barátját.

— Jani, te leskelődsz?

— Inkább kíváncsi vagyok.

— Mire vagy kíváncsi?

— Sok mindenre.

— Például?

— Például arra, hogy kinek csapod a szelet?

— És ez miért érdekel?

— Részben azért, mert barátok vagyunk, másrészt azért, mert az én szememnek is tetszik az Erzsi — Bözsi.

— Az enyém hamarabb megszerette.

— Úgy?

— Úgy.

— Akkor nem bolygatlak. Neked hagyom Erzsi-Bőzsi Fereginetát.

Az anyja sohasem szólította Fereginetának, csak az apja használta. Nyugodjon békében!

— És az anyjával hogy állunk? Szemre való asszonyka, mi?

— De a lánya szebb. Szeretem, és úgy tudom, hogy ő is szeret.

— Azt beszélik a faluban, hogy az anyjával is van valami közös dolgod. Gúnyát, cipőt vásárolt neked.

— Azért megdolgoztam, sokat dolgoztam neki. A pénzt, amikor adni akart, sohasem vettem el, pedig te is tudod, hogy nem tiltakozik az ember, amikor kínálgatja magát. Talán az édesanyja is kedvel. A lányáért — gondolom. És mi ebben a helytelenség?

— Azért a falu száját sem szabad figyelmen kívül hagynunk.

— Melyik kalapács kell? Az egyik nagyobb.

— A hosszabb nyelű, a nagyobb... Aztán rendezd úgy a pletykaterjesztő kapcsolatodat, hogy ne fecsegjenek össze-vissza rólad, mert tudod, mit beszélnek a faluban, hogy az anyát is meg a lányát is... Remélem, nem haragszol, mert elmondtam, hogy mi jutott az én fogékony fülemben.

Jani vaskos kézfogás-köszönését András keze szinte tartózkodva fogadta, ami arról árulkodott, hogy valami igaza is lehetett Janinak, vagyis a falunak.

Jani, amikor kilépett Paget Székely Bözsi portájáról, szinte összeütközött a visszatérő Erzsikével, akit elütött volna, ha nem öleli magához. Erzsike is észrevette a véletlenszerű balesetet, amit olyan mosollyal jelzett, amit megbocsájtásként értelmezett Jani, aki csak annyit hebegett, hogy: „ne haragudj!”, majd megszeppent távozása közben visszaszólt, de inkább visszakiáltott:

— Azért jólesett, nagyon jólesett — amire Erzsike válasza sietve és határozottan bólintott:

— Nekem is.

Jani nevetgélve, vissza-visszanéző kedvvel sietett haza, miközben Erzsike biztató válaszát dédelgette.

Vasárnap, a délelőtti istentiszteleten, a templomhajó karzatán András és Jani — szokás szerint — egymás mellett foglaltak helyet. Most egy gyanúébresztő távolságot hagytak maguk között, ami nyomban kérdéseket fogalmazott meg a figyelmesebb fiatalokban. Már is sugdolóztak. Mert úgy sejtették, hogy az üresen maradt hely valamilyen hézagot jelent a barátságukban. Vagy valakit várnak? Mellettük a velük egyívású lányok fészkelődtek. Már bejött a lelkész, amikor Erzsike is megjelent a karzaton. Csak az a kérdőjeles hely várakozott. Közéjük telepedett. Andrásra, majd Janira nézett. Mosolygott.

— Mit keresnek nálunk az unitáriusok? — fordult feléje Jani.

— A reformátusokat. És Erzsike válaszához hozzáadta jobb könyöke figyelmeztetését is, amire Jani megjegyezte, hogy ez is jólesett, de nemcsak az oldalbordájának. Erzsikét, édesapja vallása szerint, unitáriusnak keresztelték, de a faluban sem temploma, sem papja nem volt ennek a felekezetnek, mert a hívek számát a bal kezén az erdész fia is megszámlolhatta, akinek mutatóujját nem is olyan rég vágta le a figyelmetlensége. Erzsike édesanyja és nagyszülei reformátusok voltak, ezért nem elleneztek a felekezeti törvénysértést. Bezzeg, az édesapja, ha élne, megtiltaná az unitárius Pagetek elleni elhajlásokat. Mert a Pagetek annyira ragaszkodtak a vallásukhoz, mint Erzsike édesapjának a nagybátyja, a híres John Paget is, aki az erdélyi unitárius egyház nagyra becsült barátja volt.

A hívek többsége a karzat, azaz András felé fordult, akinek az énekhangja kivált színességével, fiatalságával, erejével, akárcsak Erzsike szépsége a vele egy sorban ülő lányok közül. Ki ne vette volna észre a két legény között mosolygó virágszálat? Később — az istentisztelet alatt — többen, főleg az asszonyok, többször is fölnéztek az elindult pletyka forrásvidékére. De azt nem láthatták, hogy Jani térde mindegyre az Erzsikéét simogatta. András is csak azt vette észre, hogy a Jani bal keze már nem bír magával, amit Erzsike egy finom, de helybehagyó, puha kézszorítással utasított el, ami Andrásnak jólesett, persze Janinak még inkább.

Amikor befejeződött az istentisztelet, Erzsike a lányokkal, András Janival lépett ki a templomból, akit arra kért, hogy napnyugta után segítse ki, a csűrben egy kis rendet kellene teremteni ahhoz, hogy másnap reggel kihúzhassa a szekeket. Aznap, amikor Jani Andrásék portájára érkezett, már szürkületbe hajlott az idő. Ilka néni, András édesanyja a kanapén ült, az asztalra terített törülközőket hajtogatta. Köszönt.

— Adjon Isten, jó barát! András a csűrben tesz-vesz. Reád vár.

— No, akkor megyek is. Minden jól!

Jani, amikor a csűrbe érkezett, mindössze néhány villányi szénát kellett még földobni a pajta padlására. Ahogy befejezték a munkát, András kérdései Janira támadtak.

— Te azt gondolod, hogy vak vagyok? Miért dörzsölödsz hozzája? Azt gondolod, hogy téged szeret? Mintha már megegyeztünk volna.

— András, én úgy látom, és úgy érzem, hogy jobban húz hozzám.

Még be se fejezte jóformán Jani a mondandóját, máris olyan orrba ütést könyvelt el, hogy megfordult a tengelye körül. A szekér lőcse nyúlt utána, mentette meg az eleséstől. Indulatos, heves szóbeszéd előkészítője nélkül érkezett András ökle a célponthoz, ami arról beszélt, hogy az istentisztelet óta eltelt idő alatt tervehette ki ezt a leszerelgetésnek szánt javaslatot. De ezt az erőszakos figyelmeztetést Jani nem fogadta el. Megrázta a fejét, megfordult, és az ökle ellenvéleményével határozott nemmel válaszolt, amitől András orrából is megeredt a vér. Ütni, rúgni kezdték egymást, döngött a csűr deszkafala, és csak akkor hagyták abba az álcázott mérkőzést, amikor az épület háta mögött megriadt, karicsáló tyúkok hangjára András édesanyja szólított, kérte a fiát, hogy nézzen utána, hátha róka jár az udvaron. Akkor kijöttek az udvarra, és úgy tettek, mintha mi sem történt volna, békésen somfordáltak egymás mellett, mint az a két székeley ember, akik közül az egyik, a törvényszék kapuján kilépve, megszólalt: „egész nyáron izélted a feleségem, és egy szót sem szóltam”, és azzal mentek tovább, egymás mellett, mint két jó barát. András és Jani nem néztek egymásra, tehát nem látták egymás árulkodó ábrázatát. Az arcukról beszélő lila nézeteltérés azt javasolhatta volna, hogy kerüljék egyelőre az embereket. De máris Ilka néni elé kerültek, aki inkább megnyugvással, mint fölháborodással értékelte a látottakat.

— Hű, a nemjóját! Úgy látom, hogy kakasviadal volt. De úgy veszem észre, hogy máris kibékültetek. Szép dolog a jó barátság. És ki győzött?

— Szerintem én — így Jani.

— Inkább én — így András.

— Az arcképetek alapján egyformák voltatok. Ha nem ismerném András gúnyját, nem tudnám kiválasztani, hogy melyik a fiam. A kútnál a tál. Mosakodjatok meg!

Hogy miként fogadták Janit a szülei, arról nem beszélt a kortársak öreg emlékezete. Hiába kerültek az unokatestvér-barátok a kimenőket, még az esti sötét is az arcukról árulkodott. Találgatások, pletykák járták a falut, és ezek a hírek nem kerültek ki a Pageték házáat sem. Legelőször Erzsike fülébe jutottak el, aki nyomban megfejtette a titkot. Egy percig sem tudta elkendőzni az örömét. András és Jani verekedtek, miattam verekedtek. Szeretnek. Ennek a gondolatnak az örömét nem lehetett eltemetni. Épphogy megpróbálta előadni a friss újságot, de az édesanyja, aki akkor érkezett a szomszédból, megelőzte.

— Tudom, hallottam. És azt is mondják, hogy miattad verekedtek. Igaz?

— Honnan tudjam, édesanyám? Meg kell kérdezni őket.

— Melyik tetszik neked?

— Mintha András helyesebb lenne.

— Hasonlítanak egymásra. Nagyon egyformák. Mintha ikrek lennének. Unokatestvérek. De András nekünk többet ér. Mindig kisegít a bajból. Ám, ha nekem kellene választanom közülük, Janit választanám élettársnak. Szébbnek, férfiasabbnak tartom. És a te véleményed...?

— Talán igaza van, édesanyám.

Azt már nem tudhatjuk, csak pletykálóként sejthetjük, meséli a nagyon öreg emlékezet, hogy miért beszélt így Erzsike édesanyja.

A következő vasárnap Erzsike ismét utolsóként érkezett a templomba. Ezúttal Jani mellé telepedett, pedig üresen állt az unokatestvérek közötti hely. Ezt nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Még a pap is észrevette. Észrevette, és mindegyre feléjük tekintett. Amolyan helytelenítő üzenet volt ez a tekintet. Talán a füle már többet is meghallott az unokatestvérek közötti nézeteltérésről. De András is észrevette, főleg a lelke vette észre ezt a helyváltoztatást. Nem lehetett hallani azt a kellemes énekhangot, melyet a hívek feléje tekintő mosolygó dicsérettel értékelték. András hiányzó énekhangja miatt meglepődtek a feléje fordult tekintetek. Némelyek még a válluk fölemelésével is csodálkoztak, kérdezgettek. Mi történt? Mi történhetett? Az unokatestvérek mellett ülő fiatalok közül néhányan máris bogozgatták a gordiuszi csomót. Az istentisztelet befejezésekor Jani Erzsike után kutyagolva, András Iduskához szegődve, beszélgetve hagyták el a templomot. Közben Jani Andrásra, András Janira, Erzsike Andrásra kémlett, és Idus mintha összefoglalta volna őket a tekintetével.

Másnap, hétfőn Erzsike édesanyja, Pagetné magához hívatta Andrást. Csak ő volt otthon, a lányát vásárolni küldte a városba. Hogy miről beszéltek, mit csináltak egész délután, arról csak a pletykáló fantázia találmányai csicseregtek. Talán igazat is mondogattak a sejtetések. Ki tudja?

Már esteledett, amikor Erzsike megérkezett. András a kanapén ült.

— Neked is hoztam valamit — fordult kinyújtott nyelvvel András felé.

— Azt, amiről beszéltünk.

— Igen, édesanyám. Odaadjuk?

— Persze. Megdolgozott érte.

— Tessék, András, viseld egészséggel! Ez egy szép, fehér, ünneplő ing.

András köszönés helyett mindkettőjüket megcsókolta, de a két köszönés között volt egy kis gyanús eltérés, amit Erzsike éles szemei nyomban észrevettek. Kigömbölyödött az arcán a visszatartott levegő. Így jelezte helytelenítő bosszúságát. Amikor András elment, majdnem kimondta gyanúsító észrevételét, de végül is magába húzódó hallgatása eltitkolta háborgató gondolatát.

Az őszi hónapok idején egyre gyakrabban láthatták Andrást Iduskával beszélgetni. Erzsike, amikor templomba ment, mindig Jani mellé telepedett le, de a kapcsolatuk mindössze csak a szokásos köszönésre szorítkozott. Suttymban András felé vitte a tekintete. Az arcáról eltűnt a lélek napfényes mosolya. Valami — valami miatt — nem sikerült. Pedig elég gyakran találkozhattak, mert András az őszi munkák idején hetente kétszer, néha háromszor is segédkezett Pedzsiéknél. Olyankor Erzsike vagy kiment a házból, vagy valamelyik szomszédhoz menekült, pedig a lelke mélyén, ahogy az öreg emlékezet meséli, Andrást, a szép, kékszemű, dolgos, minden női tekintetet maga felé fordító Ilka Andrást szerette. Ám Andrást — azt mesélték, erősítették a kilencedik évtized felé járó öregek, hogy — Erzsike édesanyja, Pedzsi is szerette, talán jobban, mint a lánya.

Ezt a gyanúsítgatásukat azzal is igyekeztek bizonygatni, hogy november végén Pedzsiék magukhoz invitálták Andrást, és megajándékozták egy pár fekete csizmával. Olyan lábbelije nem volt senkinek a faluban. Az ajándékot megérdemelted, magyarázkodott Pedzsi, mert kiástad a murkot, petrezselymet, leszdedted és kisajtoltad a szőlőt, de inkább azért adjuk, mert ahányszor segítségre szorultam, sohasem utasítottál vissza. Bezzeg, azt nem mondta Pedzsi, hogy beléháborodott a bátyámba — emlékezett fejrिंगató mosolyával András húga, aki szeptember 7-én töltötte be a kilencvenedik évét. És tudjátok aztán mi történt? — tette föl kíváncsiságot ébresztő kérdését Róza, András húga. András ide is ment, oda is ment, Iduskát is kísérgette, Pedzsiéket is látogatta. Látogatta, mert hívták. Mindegyre kitaláltak Andrásnak valami munkát. Édesanyám egyre gyakrabban említette, hogy Andrásnak már meg kellene házasodnia. Többször is veszekedtek emiatt. Annyit, hogy András már el akart bódulni otthonról. Valamiért — szerintem Pedzsiék hatására — nem sietett a nősüléssel. Eleget látom — mondogatta —, hogy milyen nehéz a marhák számára is a járom. Édesanyám azért is sürgethette a nősülést, mert a nővérem meg én hiányoztunk, férjnél voltunk, a gyerekekkel bajlódtunk, kellett a segítség. Végül mégis határozat született. A következő év márciusában, jól emlékszem, Ida napján megtörtént az eljegyzés. András még el-ement Pedzsiékhez, de egyszer, április közepe táján, egy vasárnap délután, úgy szürkület felé — épp édesanyámnál voltam — látom, hogy András egy új kenderzsákba pakolja a Pedzsiéktől kapott holmit. Jól megnézte őket: az ingeket, a pantallókat, a kabátokat, a cipőket, a csizmát, a nyakkendőket és még ki tudja, mit.

— Mit csinálsz? — kérdeztem.

— Viszem vissza.

— Bolond vagy. Megdolgoztál értük.

— A menyasszonyom kérése.

Erre a válaszra nem akartam tanácsokat adni. Már besötétedett, amikor a hóna alá vette a zsákot. Másnap délelőtt, amikor elmentem édesanyámhoz, azt mondta — nagy mérgesen —, hogy ő kellett megfejje a teheneket, mert András még alszik. Pirkadatkor érkezett haza. Néhány nap múlva azt pletykálták a faluban, hogy éjfélig a kocsmában iddögált, majd visszament Pedzsiékhez. A többről már csak ő tudott volna beszélni, de ennek egy nagy hallgatás volt a neve. Ami téged érdekel, fiam, az ezután következett. Május közepe táján tartottuk András esküvőjét. Amikor a templomból kijött a vendégsereg, és elérkezett a zenebonás nép a Pedzsiék portájához, ahol be kellett forduljanak az Andrásékhoz vezető útra, megállt a muzsikaszó, és vele a vendégsereg is megtorpant. Biztos elkötötték az utat — mondta valaki a hátam mögött. Dehogy. Bár azt tették volna. Pedzsi udvara sarkában, ott, ahová a kutat már mi ásattuk, egy eperfa állt, és az egyik alsó ágára felakasztották egy vállfára azokat a holmikot: egy inget nyakkendővel, kabáttal, nadrággal, csizmával, amiket András kapott Pedzsiéktől. A fiatalok mosolyogtak, vigyorogtak, kuncogtak. Az idősebbek fejcsóváló mormo-

gást is hallani lehetett. A rokonok közül valaki hangosan megszólalt: — Szégyentelenek. A zenészek újra megpendítették a fáradt húrokat. A pusmogó vendégsegereg elindult, de közülük sokan vissza-visszatekintettek a csúfokodó, pletykaterjesztő vállfára. András lakodalmát megpecsételte ez a megszégyenítő esemény. A reggelig tartó lagziban mindegyre szóba jött a fölöltötött vállfa, ami megfénysítette a mosolyokat, és inkább derűsége tette a lakodalmat, csak az ünnepeelt pár, a családtagok és a rokonok arcán ült a szégyenkező árnyék. De Pedzsiék is megkapták a magukét. Volt, aki elfordította a fejét, amikor velük találkoztak, a rokonok nem fogadták a köszönésüket, a fiatalok bekiabáltak Pedzsiékhez. Ilyeneket hallhattak: „Tedd vissza a vállfát az eperfára! Milyen szép volt az eperfád, Pedzsi, András lakodalmakor!” A boltos azt ajánlotta, hogy jobb lenne, ha elköltöznének Andrásék szomszédságából. El is költöztek. Előbb a falu központi részébe, aztán a süldő lány férjhez ment egy radnóti Bonta Sándor nevű román emberhez. A házukat mi vásároltuk meg 1936-ban. Szegények. Kirekesztettük a falunkból és a nemzetünkéből is.

*Paget Algernon Olivér (Thorpe Satchville. Anglia, 1864 — Marosugra. Románia, 1927. december 20.) a történészek, borászok, Széchenyi-életrajz kutatók, unitárius egyháztörténészek körében jól ismert, tekintélyes John Paget öccsének, Arthurnak a fia, aki második házassága után Marosugrán élt haláláig a jelenlegi 158. számú telken épített, 1973-ban lebontott házban. Ő örökölte John Paget és felesége, Wesselényi Polixéna vagyonának jelentős részét. Paget A. Olivér lánya, Erzsike 2007-ben, kilencvenkét évesen halt meg Radnóton.

